

Natália Skladanā

Totálny úlet

Ilustrácie
Brian Terrero

COLD
BOO ~~BOO~~

Totálny úlet

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natália Skladaná
Totálny úlet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Totálny úlet

Natália Skladanā
Totālny ūlet

Ilustrācie
Brian Terrero

OBSAH

<i>Záchod</i>	9
<i>Škrečok</i>	19
<i>Rebelka</i>	37
<i>.... a na chrbte mám jetpack... "</i>	47
<i>Temné chodby</i>	61
<i>Laiky</i>	79
<i>OMG! („Oblíž Mi Gule!“)</i>	91
<i>Deadpool</i>	123
<i>WTF? („Where's the food?“)</i>	137
<i>Totálny úlet</i>	153
<i>Karma</i>	171
<i>Bicykel</i>	189
<i>flákarina</i>	197

Záchod

Stála som uprostred obývačky a oči mi blikali ako smerovky. Bože, neverím. Mám nový mobil! Môj výraz čerstvo vykastrovaného capa sa miešal s úžasom a prekvapením.

„Čím som si to zaslúžila?“ vzdychla som, načahujúc ruky pred seba ako upír, keď sa mu pred očami zaleskne kvapka krvi.

„Ved' si moja. Nemôžem ti spraviť radosť?“ zaškeril sa oco a ruku s mobilom zdvihol, tak aby som naň nedočiahla.

„Ocoooo! Nerooob! Ved' dostanem infarkt!“ protestovala som ako decko.

„Dobre, Simonka, tu ho máš, ale opováž sa ho rozbiť! Nový nedostaneš,“ vyhrážal sa prísne.

A bolo to tu. Ten úžasný okamih. Cítila som sa ako Obama, keď zistil, že sa stal prezidentom. Pomaličky sa ku mne blížila ocova ruka s mojím novým mobilom.

Novučičky Apple iPhone 5S. Nadýchla som sa, vydýchla som.

Celý život som sa pripravovala na tento moment. Všetky tie okamihy bolesti, keď som si už-už myslela, že to vzdám, sa v tejto chvíli vytratili a nechali mi v hlave priestor na radosť z môjho nového zverenia. Moja láska, môj život, môj iPhone... Kto by bol povedal, že niekedy budem mať takúto radosť z ovocia?

Škatuľka sa dotkla mojej dlane a po chrbte sa mi rozbehli zimomriavky. Jediný jemnulinký dotyk môjho miláčika mi v srdci spôsobil výbuch jadrovej bomby, ktorý vyhladil všetku negativitu a radosť, ktorú som cítila, spravil rádioaktívnou. Jej následky budú sprevádzať moje potomstvo naveky.

„Oco, si najlepší na svete!“ vykrikla som a so slzami v očiach som sa mu hodila okolo krku.

„Vážne?“ zaškeril sa, „to si netvrdila, keď som ťa naposledy nechcel pustiť na HipHop Žije.“

„To je už minulosť.“ Teraz mám iPhone a môj život sa navždy zmení.

Na druhý deň v škole sa okolo mňa pred vyučkom zhĺkla celá trieda.

„Simona má iPhone!“ zakričal Samo.

Všade, kde som svoje Jablčko vytiahla, som pútala pozornosť. S každým som si robila selfie, v kuse som sa tvárila, že som na Facebooku, aj keď Wi-Fi nebolo v dosahu, a telefonovala som pri každej príležitosti.

„Kto nám vypočíta príklad na kalkulačke?“ opýtala sa matikárka.

„Ja!“ vyhlkala som nadšene, pričom sa na mňa, svetoznámu „milovníčku“ matematiky, šokovane pozrela

celá trieda. Matikárke padla sánka a spolu s veľkým pravítkom dopadla kdesi na podlahu.

„Mám nový mobil!“ odôvodnila som namyslene a rá-tala som ako šibnutá nevediac, čo znamená značka cotg v príklade. S tušením, že to asi bude cottage cheese, som to vynechala.

Príklad bol riadne dlhý. Jednoduché kroky, ale bolo ich veľa. Po dvadsiatich troch minútach usilovného rá-tania učiteľka zistila, že tu čosi nesedí.

Až Jakub, ktorý pracoval samostatne, lebo sa mu na nás nechcelo čakať, jej povedal, že ktosi zle vypočítal kotangens uhla 60° . Najprimitívnejší krok hneď na začiatku, takže bolo treba celý príklad opravovať.

Radšej som sa posadila na stoličke trochu nižšie, aby ma nebolo vidieť. „Zabudla som, no čo!?“ bránila som sa.

Doma som si púšťala pesničky na svojej novej hra-čičke, nadšená z toho, aký má kvalitný zvuk. Rozplý-vala som sa nad dokonalosťou 8 Mpx foťáka a 1,2 Mpx prednej kamery, ktorá bola nadmerne vyťažená neus-tálym snímaním mojej krásnej tváričky. Čudujem sa, že nepraskol displej.

Keby si niekto otvoril moju galériu, našiel by: Simo-nu s vyplazeným jazykom, nahnevanú Simonu, Simonu predvádzajúcu duckface, Simonu s podprsenkou, Si-monu bez podprsenky, Simonu... Počkať, Bože, čo to je? Simonin zadok? Dokonca aj OneFingerChallenge! To by sa bolo na čo pozerieť.

Najmä keď sa človek pomýli, nechtiac takúto fotku označí pri posielaní poznámok spolužiakom a hodí to

do spoločného triedneho chatu. Potom sa ťažko vysvetľuje, že na písomke nebudú kozy. Hlavné je, že ich na rozdiel od poznámok majú všetci nakreslené v zošite.

Keď som sa presúvala po dome, robiac si na každom polkroku fotku, zistila som, že mi hrozne treba cikať. Predtým som ale zastala pred veľkým zrkadlom na chodbe. Vždy som vedela, že mám neskutočne dobrý swag. Legíny a voľná mikina po bratovi, ktorá mi siahala až po kolená, boli typickou ukážkou môjho domáceho outfitu.

Keďže môj mechúr už riadne protestoval, rozhodla som sa neriskovať Balaton na chodbe a šla som už konečne na véčko. Nezabudla som si tam, samozrejme, spraviť selfie, ktorú som okamžite hodila na messenger do chatu Alkoholičky.

Spláchla som a pomaličky som sa chystala odísť, keď som zrazu začula čudný zvuk. Bolo to čľupnutie.

Normálne čľupnutie do vody. Lenže ten deň ma naučil, že jedno obyčajné čľupnutie môže znamenať príšernú tragédiu.

Zavrela som oči a s trpkou pachuťou v ústach som si hmatala po vreckách. Najprv po jednom, potom po druhom... a potom som pozrela do záchoda.

„No doriti!“ zrúkla som ako starý hroch a sledovala som svoj iPhone, ktorý sa práve rozhodol vykúpať v sračkách. Vlastne, spláchla som, ale je to záchod, preboha!

Desať minút som tam stála a len tak pozerala.

Desať minút som sa presviedčala, že to nie je pravda.

Desať minút som to spracovávala vo svojej strapa-tej hlavičke, ktorá odmietala pochopiť krutú realitu.

„Veď toto sa predsa skutočným ľuďom nestáva!“ fňukala som presvedčená, že je to scéna z filmu.

Po tých desiatich minútach som sa rozhodla, že začnem akciu Záchod. Z kuchyne som zobrala ocove kliešte na grilovanie s vyrytým venovaním od akéhosi šéfkuchára a vrátila som sa, aby som svoj Apple z toho hnoja vybrala.

Pre istotu som si zobrala žlté gumené rukavice kúpené v Jednote, ktoré mi odstávali a moje prsty sa v nich topili viac, ako ten mobil v záchodovej vode. Nechcela som sa ale ošpliechať, takže mi to bolo fuk.

Zobrala som kliešte, s ktorými donedávna oco vyberal mäso z grilu, a s lútostivým pohľadom som ich ponorila do záchoda.

Prvýkrát sa mi mobil nepodarilo chytiť, no druhý pokus bol celkom úspešný. Už som ho mala zdvihnutý nad misou, ale zaváhala som, lebo som sa ho nechcela dotknúť. Veď bol od cikaničiek! To sa mi stalo osudným. iPhone sa mi vyšmykol a spadol opäť, tentoraz tak hlboko, že som ho už nevidela.

Myslela som si, že budem plakať. Bála som sa, že ma oco zabije. Veď v mise práve plávalo pár jeho stovák.

Musela som spraviť to, čo bolo nevyhnutné. S tvárou sfarbenou asi ako pokazený camembert som ponorila ruku do nášho WC. Pekne pomaly, pomaličky, až po lakeť.

„Uf, mám ho,“ povedala som si, víťazoslávne zvierajúc iPhone v dlani. Bolo načas vybrať ho von. Ru-kavice mi neboli nič platné, keďže mi do nich všetko natieklo. Išla som vytiahnuť ruku von, nech už to mám za sebou, keď som zrazu prišla na to, že to akosi nejde. Ono by to aj šlo, lenže môj laket sa rozhodol, že bude zavadzať.

„To si zo mňa akože strieľaš?“ kričala som ako psychopat na záchod. „Ja ťa starostlivo umývam a ty takto, hej?“ Mala som nervy. Strašné nervy.

Lomcovala mnou chuť rozbiť tú misu ako nindža, no namiesto toho som tam len zúfalo kľáčala s tvárou pri záchodovej doske. Nemohla som sa hýbať, nemohla som nikomu zavolať a ani sa oslobodiť.

Jediné, čo mi ostávalo, bolo počkať na mamu alebo oca, kým prídu domov. Dostať v takomto stave ešte aj facku sa mi vôbec nepozdávalo, lenže očividne som nemala na výber.

Za tú hodinu čakania bolo mojou jedinou zábavkou počítanie ružových delfínov na záchodovej doske. Bola som na mamu našťvaná, že sem dala takúto trapovinu, no teraz boli mojimi jedinými priateľmi. Presne tak, začínalo mi šibať.

„Ja mám ruku v zá... zá... záchode,“ smiala som sa z toho tak nahlas, až som sa zajakávala. Záchvaty smiechu nechceli prestať, tak som si zahryzla do trička, či to náhodou nepomôže.

Neviem, čo mi to napadlo, ale zrazu som sa zahľadelá na tekuté mydlo položené na neďalekom umý-

vadle. V hlave mi čosi zaískrilo a moja voľná ruka vyľetela jeho smerom.

O pár minút som v záchode narobila takú penu, až pretekala cez misu. Snažila som sa znížiť treciu silu, tak som si namazala zaseknutú ruku mydlom, lenže čo mi to pomohlo, keď bola vo vode? Tak som tam vyľiala celé mydlo, zatiaľ čo som ešte stále prekonávala záchvat smiechu.

Postavila som sa z kláku do čudného predklonu a začala som ťahať. „Tri, dva, jeden!“ odpočítavala som a potiahla. Nič. „Tri, dva, jeden!“ vyskúšala som opäť. Nič.

Až na štvrtýkrát sa to konečne podarilo a ruka povolila. Odhodilo ma dozadu a rozvalila som sa na podlahe, ale v ruke som mala mobil a, chvalabohu, aj ocove kliešte na mäso. Snád' si nič nevšímne, no určite si musím dať vytetovať, že už nikdy nebudem jesť mäso, ktoré upečie.

Moja logika nepustila a mokrý mobil som okamžite zapla. Ved' som musela zistiť, či funguje, no nie? Chudák v momente zoskratoval. Zrejme som mala počkať, kým vyschne, a všetko by bolo v pohode.

Doteraz som sa ocovi s tou nehodou nepriznala. Používam svoj starý smartfón, ale pred rodičmi vyberám z vrecka nefunkčný Apple a povalujem ho po stole, aby nikto na nič neprišiel.

Dá sa to obkecať, lebo s nimi nie som často. Keď sa pýtajú, prečo nejde, poviem, že je vybitý. Keby otec odhalil pravdu, vyhodil by ma z domu a, úprimne, život bezdomovca ma neláka.

Raz sa mu určite priznám, ale pre istotu až keď sa odsťahujem.

Doteraz nechápe, prečo som zrazu prestala mať rada jeho majstrovské kuracie krídelká z grilu.

Škrečok

Sedel som v poslednej lavici a zísal som pred seba. Hned' sa radšej priznám, že nie na tabuľu. Tam sa ako ojazdená Fordka premával náš starý vráskavý profesor ekonómie, ktorý ma v tom momente zaujímal asi ako žuvačka nalepená na boku semafora. Proste vidíte semafor, ale farebné svetlá vás oslepujú tak, že si tú úbohú žuvačku vôbec nevšimnete.

Takýmto svetlom pre mňa bola Markéta Rovicová, ale všetci ju volali Kejdy. Sedela dve lavice pred mnou a bola stelesnením ženskej dokonalosti. Aspoň v mojich očiach. Ale bolo jasné, že v tom nie som sám.

Je ťažké začať s jej opisom bez toho, aby som sa nečervenal ako čili paprička. Čudujem sa sám sebe, že sa na to dobrovoľne odhodlávam. Takže, vlasy mala úžasné... Prepáčte, boli čierne ako morská voda pri ropnej plošine, rovné ako neuvarené špagety a voňali, akoby boli čerstvo vyrobené vo Wonkovej továrni na čokoládu. Jej pohľad by odzbrojil aj afganského teroristu, a keď si dala okolo očí čiernu linku, spúšťali sa protipožiarne ostrekovače.